

Danken met Maria

De bisschop van Lourdes, Mgr. Brouwet, en zijn pastorale ploeg hebben voor het thema van dit jaar een vers gekozen uit het Magnificat, het danklied van Maria, in het begin van het Lucasevangelie (Lc. 1, 46-55). Zij prijst daarin de Heer omdat Hij 'grote dingen' aan haar heeft gedaan. Maria is op bezoek bij Elisabeth, haar bloedverwante die ook een kind verwacht. Voor beide vrouwen is het een grote vreugde dat ze nieuw leven dragen. Lucas schrijft hoe ze 'vervuld zijn van heilige Geest' en aanvoelen dat met deze beide kinderen God iets nieuws gaat beginnen met zijn volk. In hun naam breekt die toekomst al door: Johannes betekent 'God is barmhartig' en Jezus: 'God redt'.

Dat zijn de grote dingen waarover Maria spreekt. In die mensenkinderen die nog moeten geboren worden, zal God voor zijn volk een nieuwe weg bereiden van bekering en het in zijn grote barmhartigheid verlossing brengen. Het klinkt ongelooflijk, maar voor hen die kijken met een gelovig hart is dit de kern van het heilsmysterie.

Natuurlijk is er al overmaat aan redenen om God te danken voor het nieuwe leven dat op komst is. Zo dikwijls betekent de verwachting van een baby grote vreugde in het leven van een echtpaar, én dankbaarheid voor dit geschenk, dat ons mensen onzeglijk te boven gaat.

Daarom kunnen mensen ook altijd weer opnieuw de dankwoorden van Maria in de mond nemen: om te danken voor kleine en grote dingen.

We willen God danken voor de goede dingen die we in ons leven ontvangen. We zullen Hem prijzen voor het geschenk van ons leven, voor de liefde die we ontvingen van ouders en familie, de kansen in opvoeding en onderwijs, de vriendschappen die onze dagen kleuren, de zoveel positieve gebeurtenissen...

Kinderen van het licht

Dat zijn eigenlijk allemaal dingen die we vanzelfsprekend vinden. Toch zijn die dagelijkse cadeaus de kern van ons geluk. We beseffen pas hoe belangrijk ze zijn als ze ons ontvallen. Die 'kleine' dingen zijn in feite de 'grote' stapstenen van ons menselijk geluk. De blijdschap daarvoor stemt ons tot dankbaarheid. Zeker als we met de ogen van ons geloof zien dat het allemaal tekens zijn van Gods liefde en zorg voor ons. Maria leert ons in haar loflied dat God grote dingen doet voor haar, zijn kleine dienstmaagd. Met haar mogen wij de Heer prijzen omdat Hij ook in ons, kleine dienaars of onnutte knechten, zijn wonderwerken doet. Door ons draagt Hij zorg voor de schepping, toont Hij zijn liefde en goedheid aan zijn kinderen, werkt Hij aan een nieuwe aarde waar gerechtigheid en vrede wonen.

Maar er is meer: wij mogen ook danken omdat Hij ons ook laat delen in het 'echte levenslicht': Jezus, zijn Zoon. Het echt grote wat God ons doet is dat we mogen delen in het eeuwige leven dat Hij voor ons bereidt; dat Hij ons door het doopsel tot zijn kinderen heeft gemaakt, dat we met Hem verbonden mogen leven door de eucharistie en sacramenten. Als we dat inzien, begrijpen we dat we kinderen van het licht zijn, geroepen om zoals de apostel Paulus schrijft *"de weg te gaan van de kinderen van het licht. Het licht brengt goedheid voort, gerechtigheid en waarheid. Onderzoek wat de wil van de Heer is."* (Ef. 5, 9-10)

Maria heeft met heel haar hart 'ja' geantwoord op de wil van God. Zo is zij de moeder geworden van Jezus, die door Simeon erkend wordt als *"een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk."* (Lc. 2, 32)

Van dat licht mogen wij getuigen door onze dankbaarheid uit te zingen. Dat is ook een opdracht en een zending: *"Wie een lamp aansteekt, zet hem niet weg in een nis, maar*

plaatst hem op de standaard, zodat degenen die binnenkomen het licht kunnen zien.” (Lc. 11, 33)

Dienstbaarheid: bron van vreugde

Getuigen van het licht moeten we niet alleen met lofzang of woorden. De Heer benadrukt: *“Zo moet jullie licht schijnen voor de mensen opdat ze jullie goede daden zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel”* (Mt. 5,16). Het is in de liefde tot de naaste en in het bijzonder tot de armen en de zieken dat zich het ware gelaat toont van ons christen-zijn.

Als we God mogen danken om het geschenk van het leven, om de liefde en de zorg die we dagelijks ontvangen en geven, om de vriendschap en de verbondenheid, dan kunnen we dat best doen door dat alles ook te delen met mensen die niet dezelfde grote cadeaus ontvangen hebben als wijzelf. Onze dankbaarheid voor de grote en kleine dingen die God aan ons doet moet zich vertalen in dienstbaarheid. Maria noemt zichzelf de kleine dienstmaagd van de Heer. Als moeder draagt ze zorg voor haar kind: ze voedt het, kleedt het, wast het, koestert het en omgeeft het met al haar liefde en genegenheid. Dagelijkse kleine dingen die het grote wonder van Emmanuel, God-midden-onder-ons, mogelijk maken. Dat is dus ook onze opdracht: in dienstbaarheid zorg dragen voor kleinen, zieken, armen, mensen met een beperking, of getekend door de last van de jaren of een groot verdriet. In onze toewijding, liefde, genegenheid en vriendschap kan zo iets aan het licht komen van Gods zorgzame aanwezigheid, van zijn reddende nabijheid en niet-aflatende liefde. In die kleine gebaren doet de Heer grote dingen: Hij schenkt leven en vreugde, uitzicht en kracht... Dienstbaarheid is een bron van vreugde, maar niet alleen voor de mens die de zorgen ontvangt, maar ook voor hen die de ander bijstaan. De zorg schept wederkerige verbondenheid en aandacht, meevoelen en meeleven: bronnen van vreugde.

Met Maria prijzen we God omdat we dienstbaar kunnen zijn, omdat we daardoor meer mens worden, en sterker verbonden met Jezus die ons voorbeeld en licht is.

Danken om de vruchten van de Geest

Maria zingt haar danklied omdat ze vervuld is met de heilige Geest. In haar herkennen we dan ook de vruchten van de heilige Geest zoals Paulus die later zal beschrijven in zijn brief aan de Galaten: *“De vrucht van de Geest is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid, ingetogenheid.”* (Gal. 5, 22-23). Omwille van die ‘vrouwelijke waarden’ mogen we Maria spontaan ook aanvoelen en herkennen als onze Moeder. Met haar mogen we God danken omdat Hij met deze vruchten *“het aanschijn van de aarde hernieuwt”* (Ps. 104, 30). De nieuwe wereld die God tot stand wil brengen richt Hij niet op met wapengekletter of brute macht, maar laat Hij ontstaan vanuit het innerlijk van de mens, vanuit een deemoedig en dienstbaar hart. Daar is zijn scheppende Geest werkzaam en verricht Hij kleine wonderen die de toekomst van Gods Rijk aankondigen, doen vermoeden en laten proeven.

De grote dingen, de herschepping van de wereld, doet God gebeuren door de kleine daden van liefde, door stappen van vrede; door mensen die ondanks alle problemen of moeilijkheden op hun levensweg trouw en geduldig het spoor van Jezus volgen; die vrede en verzoening brengen; die door hun vriendelijkheid en goedheid aan anderen vreugde brengen; die door hun zachtheid en ingetogenheid precies getuigen van die ‘omkering van waarden’ die Maria in haar Magnificat bezingt. *“Hij drijft trotsen van harte uiteen, heersers stoot Hij van hun tronen en wie gering is geeft Hij aanzien.”* (Lc. 1, 51-52)

We mogen met Maria dan ook vol vreugde onze God bezingen omdat Hij ons de kans geeft om die vruchten van de Geest in ons leven te laten groeien en bloeien. Niet met spectaculaire dingen verandert God de wereld, maar met onze kleine daden van liefde en goedheid, van geduld en vrede, van zachtheid en ingetogenheid, van vriendelijkheid en trouw. Het is een vreugde dat te mogen ervaren en uitzingen!

Heil der zieken

Dit jaar staan in Lourdes drie eretitels uit de litanie van Onze-Lieve-Vrouw in de aandacht: Heil der zieken, Troosteres van bedroefden, Toevlucht van zondaars. Voor mensen die Lourdes kennen, zijn dat sprekende namen voor de 'Dame van Massabielle'.

Ontelbaar zijn de zieken, de rouwenden en bedroefden, maar ook de zondaars die in Lourdes troost en bemoediging hebben gevonden. Ons mensenleven bestaat nu eenmaal niet alleen uit al die positieve dingen die we hiervoor ter sprake hebben gebracht. Ziekte en lijden, verlies en onmacht, zonde en kwaad maken ook deel uit van ons menselijk bestaan. Die dingen zijn geen kleine dingen, maar wel zware struikelblokken, beproevingen voor ons geloof en vertrouwen. Maar die moeilijke dingen maken ons ook tot de mens die we nu zijn, met ervaringen van ziekte of lijden, van tegenslag of ongeluk, van mislukken en tekort schieten. Kunnen we daar moeilijk voor danken, we mogen misschien toch stil blijven staan bij de gedachte dat we er niet alleen voor stonden, dat mensen ons bijstonden met hulp of raad, bij ons aanwezig bleven met hun vriendschap en zorg, met hun nabijheid en aanmoediging.

En daarom moeten we dan zeker danken: omdat onze God ons op die manier nabij is, omdat we daarin mogen ontdekken dat Hij niet ver is, maar ons bemint en steunt. Hij laat zijn kinderen niet in de steek: dat is -ook als het moeilijk is- een reden tot lofprijzing en dank. Maar in Lourdes brengen mensen vooral dank omdat ze bij Maria in hun gebed en smekingen de troost en de kracht vinden die ze nodig hebben. Ze is 'Heil van de zieken' want ze weet beter dan wie ook dat haar Zoon genezing brengt en uitzicht, dat Hij bron is van kracht en vertrouwen, dat Hij heel maakt en herstelt wie gekwetst is. Zij leidt zieken en wie lijden naar Hem toe. Ze is voor talloze mensen 'Troosteres van de bedroefden' omdat ze weet wat verdriet en droefheid is. Ze stond tussen de wenende vrouwen onder het kruis, ze legde haar dode Zoon in het graf. Daarom is ze voor allen met droefheid, rouw en verdriet, een begrijpende en troostende moeder. De Onbevleete Maagd is voor vele pelgrims de 'toevlucht van de zondaars', want ze is moeder van barmhartigheid. Ze oordeelt of veroordeelt niet hen die zich tot haar wenden maar brengt hen naar haar Zoon, die barmhartig is en vrijspreekt. Ze is de vrouw 'die de boosheid en kwaad verbrijzelt (vgl. Gen. 3,15). Zij de moeder die haar kinderen weer helpt opstaan uit onmacht, zonde en boosheid. Ze bidt voor ons, arme zondaars.

Hij doet grote dingen

Met een open oog voor al het goede dat God ons door toedoen van velen laat ontvangen, kunnen we alleen maar dankbare mensen zijn. Dankbaar voor duizend, duizend dingen. Door al die kleine dingen doet God met ons eigenlijk grote dingen: Hij zet ons op de weg naar een leven in het spoor van zijn Zoon. Hij laat ons zijn Rijk van gerechtigheid en vrede

proeven. Al onze kleine dagelijkse stappen van liefde en hoop, van goedheid en vergeving tekenen mee de stroom van Gods goedheid en liefde.

Als we dus in Lourdes gaan danken om de vele kleine en grote dingen van ons leven, om het geluk in familie en gezin, om vriendschap en verbondenheid met dierbaren, om “duizend, duizend dingen”, dan danken we net zoals Maria in haar Magnificat om de grote dingen uit de heilsgeschiedenis. Want we herkennen in dat alles onze bevrijding uit het kwade; we verheugen ons dat we zijn kinderen mogen zijn; we weten ons verbonden met het godsvolk; we zijn blij om de grote toekomst die God ons heeft toegezegd in het leven, de dood en de verrijzenis van zijn Zoon.

Magnificat anima mea Dominum!

Luk De Geest